

EN NEON KAI ΔΡΑΣΤΙΚΟΝ ΧΗΜΙΚΟΝ ΟΠΛΟΝ

**ΕΞΑΧΛΩΡΟΒΟΥΤΑΔΙΕΝΙΟΝ: ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ
3ΕΤΗ ΑΝΟΣΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΛΟΞΗΡΑΣ;**

ΘΑΝΑΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΡΑΣΙΤΟΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑ ΒΑΘΟΣ

Ὡς γνωστόν, μέχρι σήμερον διὰ τὴν ἄμυναν κατὰ τῆς φυλλοξήρας χρησιμοποιεῖται ἡ λεγομένη βιολογικὴ μέθοδος, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν χρησιμοποίησιν ὑποκειμένων ἀνθεκτικῶν εἰς τὴν φυλλοξήραν (κοινῶς λεγόμενα ἀμερικανικὰ) ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐμβολιάζεται ἡ γνωστὴ εὐρωπαϊκὴ ἄμπελος ἀνεξαρτήτως ποικιλίας τῆς.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς ἀπαιτεῖ τὴν καλλιέργειαν μεγάλων ἐκτάσεων μητρικῶν φυτειῶν ἀμερικανικῆς ἀμπέλου καθὼς καὶ τοιοῦτων παραγωγῆς ἐρριζῶν μοσχευμάτων.

Ἡ ἄλλη μέθοδος ἀμόνης, εἶναι ἡ λεγομένη χημικὴ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι νέα. Πράγματι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διεξάγονται πειράματα πρὸς ἐξέρεσιν ἀποτελεσματικῶν φαρμάκων διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ παρασίτου. Πολλὰ ἐντομοκτόνα, συνήθως ἄριστα διὰ πλείστα ὅσα βλαβερά ἐντομα, εὐρέθησαν ἀνίκανα διὰ τὴν φυλλοξήραν.

Πειράματα διεξαχθέντα ὑπὸ τοῦ L. Kogan, τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν τῆς Σοβ. Ἐνώσεως, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν λιπασμάτων καὶ τῶν ἐντομοκτόνων ἐμφανίζουν ἀξιόλογον ἐνδιαφέρον.

Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἀνωτέρω ἐρευνητοῦ ἦτο ὅτι διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ τῆς ἀμπέλου, δὲν θὰ ἴσκει μόνη ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς φαρμάκου ἠδύσημης τοξικότητος, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἡ λήψις ὑπ' ὄψιν τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῆ ἡ φυλλοξήρα, ἰδιαίτερος τὴν διαβιώσεώς της ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. Εἶναι γνωστόν ὅτι τὸ ριζικὸν σύστημα τῆς ἀμπέλου βυθίζεται εἰς ἰκανὸν βάθος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, φθάνον τὸ ἐν μέτρον, ἐνίοτε δὲ καὶ περισσότερον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δι' ἕκαστον στρέμμα ἀμπέλου, ἐάν ἡ φυλλοξήρα ζῆ εἰς βάθος ἐνὸς μέτρου, θὰ πρέπη τὸ ἐν-

τομοκτόνον νὰ ἄσκη τὴν ἐνέργειάν του ἐπὶ ἐνὸς ὄγκου γῆς ἴσου πρὸς χίλια κυβικὰ μέτρα. Ἐπίσης τὸ ἐντομοκτόνον θὰ εἶναι ὁμοιομόρφως κατανεμημένον εἰς τὸν ὄγκον αὐτὸν τῆς γῆς καὶ εἰς πυκνότητα ἰκανὴν μὲν διὰ τὴν θανάτωσιν τοῦ παρασίτου, ἀβλαβὴ ὅμως διὰ τὸ φυτόν. Τὸ ἐν λόγῳ ἐντομοκτόνον θὰ εἶδει νὰ διατηρῆ τὴν δραστικότητά του ἐντὸς τοῦ ἐδάφους ἐπὶ μακρότατον χρόνον, ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ὁ προαναφερθεὶς ἐρευνητής, κατόπιν τῶν μακροχρονίων ἐρευνῶν του, προτείνει τὴν χρησιμοποίησιν μιᾶς οὐσίας, ἐλάχιστην γνωστῆς, φεροῦσης τὸ ὄνομα, ἐξαχλωροβουταδιένιον (ὑπερχλωροδιβίλιον).

Τὸ ἐν λόγῳ χημικὸν προϊόν παρεδόθη τὸ 1958 εἰς τὸν Y. Printz, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Δημοκρατίας τῆς Μολβίας, πρὸς πειραματισμόν. Δοκιμαί τοῦ φαρμάκου τούτου ἐγένοντο εἰς Ὀδησον καὶ ἄλλας τινὰς νοτίους περιοχὰς τῆς Ρωσίας. Ἐκ τῶν γενομένων δοκιμῶν διεπιστάθη ὅτι αἱ ἀποτελεσματικαὶ ποσολογίαι τοῦ χρησιμοποιηθέντος ἐξαχλωροβουταδιενίου κυμαίνονται μεταξὺ 15 καὶ 25 χιλιογράμμων κατὰ στρέμμα γῆς. Παρατηρήθη πλήρης καταστροφὴ τῆς φυλλοξήρας ἐπὶ ὄλου τοῦ βάθους διαβιώσεώς της (περίπου 20 ἐκμ.) καὶ ὅτι ἡ δραστικότης τοῦ φαρμάκου διατηρεῖται ἐπὶ τρία ἔτη, ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ φυτοῦ.

Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προστεθῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει παγία καὶ ὁμοιομορφος συνταγὴ χρησιμοποίησεως τοῦ ἐξαχλωροβουταδιενίου διὰ πᾶσαν περίπτωσιν. Ἡ χρῆσις του ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους τοῦ κλίματος, τῆς ποικιλίας τῆς ἀμπέλου καὶ ἑτέρων τοπικῶν συνθηκῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ ἐξαχλωροβουταδιένιον εἶναι